OCTOPOLUL

de Maria Popescu-Butucea

Lectură nerecomandată magicienilor sub nivelul 6!

May be I am crazy, may be you are craaazyyyyy!!! Cântam noi, adică urlăm ca nebunii. Anul 5000 luase sfârşit şi undeva prin spaţii aşteptam să ne primească şefu', *Number One*, pentru noi dispoziţii. Căscam care mai de care după chefurile din globurile de cristal. Trainingurile noastre începeau să ne dezmorţească nervii adormiţi cu substanţe de încetinire a ritmului vieţii. Era ca orice îngurgitare, dar mă resimţeam de fiecare dată. Aşadar un nou *training*, un nou recrut la mama dracului, cine ştie pe unde la marginea lumii, într-un fund de Siberie astrală. Ne uram unii altora să fie interesantă viitoarea misiune! Sunt prototipul de vrăjitoare „Eidos" şi trebuie să educ mereu tot felul de puştani ca să devină soldaţi pentru luptele interstelare. Magie subspaţială. *No feelings, no regrets*. Maeştrii invizibili. Colegii mei, vrăjitorii *Pattern*, creează vrăjitoarele aspiratoare, care ascultă de supermagia senzorilor şi mănâncă supernovele, adică fac curăţenie în univers. Uneori mă simt plictisită şi până iese din cobaiul meu un geniu magician trece atâta timp, încât uit cine e „fiul meu". Ne întâlnim uneori în zbor. *Hi, hello*... şi vijjj... şi ne vedem de drum.

Ce o mai fi şi de data asta? Voi afla, după plutirea de la porţile lui Mister N.O. (Number One), că Micul meu potenţial magician trăieşte pe o planetă foarte mică, departe, încă nelocalizată pe nicio hartă stelară, mă şi mir cum naiba au dat de el? Şefu' îmi spune că numele misiunii e *My destiny*. Phtiu, ce siropos sună! Să îl cresc şi să îi creez abilităţile de luptă în marea competiţie universală, dacă se va întâmpla să fie. Mereu e pericol de război. Aşadar, asta e şcoala noastră de făcut magicieni, fiinţe libere, adică războinici. Într-o lume a păcii universale, această acţiune este *TOP SECRET*!! Se crede că războinicii apar în mod natural, prin accident. Şi unele galaxii îi extermină. He, he. Dar nimic nu e întâmplător. Noi îi detectăm şi îi creştem. Descântecul de decolare începe:

„Teeyavi boua, uesdi eeşmu..." şi continuă cu... „Andrin ju iogenaci taisa... padena bagia..."

...O.K., am plecat.

Zbor la mii de ani-lumină şi fac un *couch surfing* obişnuit. Identificarea este destul de uşoară. Scanăm tot şi după ce găsim

compatibilitate extrasenzorială cu celălalt, atunci suntem siguri că am ajuns la gazda noastră cuantică.

...în timpul ăsta văd în configuraţia stelară a globului meu de cristal informaţiile necesare despre recrut... mă voi identifica cu faţa lui, ca să călătoresc în interiorul lui, să vad trecutele lui feţe. Dar nu prea găsesc nimic interesant în „istoria” lui. Ar trebui să ştim de la Dumnezeu, dar cum El nu ne spune nimic, trebuie să facem luuuuungi călătorii în fundul fiinţelor adormite. Aflu astfel că...

...micul meu recrut merge pe pereţi noaptea, zburdă pe câmpii, sperie copiii vecinilor şi râde. Râde ca un apucat... Cum? Asta e tot? Cum au putut detectorii să stabilească gena genială de războinic în această păpuşă de carne, amestecată pe ici, colo cu gânduri şi să facă din el un magician universal? Dar, dacă nu voi reuşi, se duce dracu’ cariera mea. O singură greşeală şi suntem degradaţi ca traineri magicieni. Eu sunt o vrăjitoare creată să fie perfectă. Ochi perfecţi, bust perfect, înălţime perfectă, greutate perfectă. Prototip Afrodita, secolul lui Pericle, Grecia Antică şi îmbunătăţită cu senzorii epocii noastre şi înţelepciune cât trebuie. O.K. La treabă! Micuţii trebuie să înţeleagă că lumea nu e perfectă. Numai prototipurile platoniciene sunt perfecte, ca mine aşa. Da. Sunt un prototip. *Vrăjitoria nu e o meserie, este starea învăţată de a fi toate, simultan şi niciunde*.

Curg din cer ca Lumina Metalică... şi mă scurg în casa lui noaptea, ca o ploaie torenţială de metal. M-am identificat cu Oglinda Universală fără formă. Dacă te identifici cu ea, vezi totul simultan. Am nevoie de simultaneitate. În seara când am ajuns în casa lor, o întâlnesc pe mama, o tânără tibetană, iar tata un tigru alb. În mijlocul casei văd primul semn, *Cercul Magic*, steaua cu cele opt braţe, cele opt nivele de evoluţie vrăjitorească, Octopolul. Ce este acesta? *Nothing, just a decoration*, răspund ei. Aha, aici a mai fost cândva magie. Au dreptate detectorii. Dar ce să fac cu acest rebel care doar ţopăie? Nimic nu îi dă direcţie şi substanţă. Pe oglinda din tavanul casei scrie: „*Step by step* ajungi departe!” Bine, doar atât? No *God, no pray*. Copilul a crescut cu încrederea în sine. Trebuia. Întrebat la grădiniţă, tu în cine crezi?, el a răspuns: În mine însumi! Ce s-a mai necăjit educatricea aceea! zicea bunica. Ia vino încoace, băiatul mamei, tu eşti zeul meu! Îl cer,

dar nu vor să mi-l încredinţeze. Nu? *Dar va trebui să spun o poveste în care discipolul îi arată drumul maestrului cui? My teacher, please, be my guide and show me the way*! Aoleu! Ce e cu interferenţa asta astrală în capu’ meu? Ce poveste? A? Cine scrie aici poveşti? O fi de pe inerentul galactic! Îmi zic eu şi mă culc. Noi ne purtam în cap intergalacticul şi e cam greau să îl stăpânim! Cred că va trebui să petrec mult timp pe această insulă spaţio-temporală, după cum se vede!

Începuturi. Perioada sugestivă

În mantia mea de culoare albastră, culoarea puterii noastre, va trebui să îi induc teoria culorilor. Ah, păi, am răpit copilul chiar dacă bunicii nu erau de acord să mi-l dea. Ziceau că e singurul copil, cine o să le aducă o cană cu apă la bătrâneţe şi o să le aprindă focul? Mare scofală şi cu moşii şi babele astea, care cresc copii ca să ceară înapoi iubirea lor. Tranzacţie de mucegai. Bha, iubire! Aşa ceva nu există decât în filmele de două parale.

Ca să mă înţeleg cu răpitul meu, îi dau jucării în fiecare zi şi îl hrănesc cu informaţie la nivelul zero, la piciorul broaştei. Va trebui mai întâi să învăţ limba KUMI şi apoi câţiva paşi de dans de Shan Gri-La pentru mersul pe sârmă în Extazy. Aha, Extazy, îngâna el. Ştii, zice el, eu visez în nopţile cu lună, păduri de copaci din lumină şi alerg fericit pe câmpiile cu nori de jad! Dar prietena mea, gărgăriţa, nu mă înţelege. Zice că sunt nebun. Da? Nu mai spune, puişor. Mă uimeşti! *Lasă că visul şi realitatea sunt totuna*. Visează, visează. La aia pentru care te educ eu, nu asta în care trăieşti tu, desfigurat de natură! Căcăciosule! Copilul a făcut ataşament, evident, ca puiul de gâscă lui Konrad Lorentz. Acum îmi zice *mother* în sus, *mother* în jos! E un început bun. În prima parte vor fi doar cuvinte aruncate şi rostogolite ca bulgării de zăpadă. „Ia zi, chiar îţi place lumea ta? Nu, nu te deranja să îmi răspunzi, întreb şi io aşa.” Azi aşa, mâine aşa, în fiece zi noi nuanţe şi recrearea de situaţii. Introduc variaţii. „Uite, vezi masca aceea pe reclama de acolo? Aşa e iubirea, cu măşti!” Cu măşti? Dar eu credeam că… Nu înţelege, desigur, dar o ia ca temă de gândire. Îi este tare frică să nu greşească.

Mergem să ne alimentăm şi îi spun: Alege! Ce să aleg? Între energia asta şi asta. Şi care e diferenţa? Ce ingrediente conţine? Cele două au aceleaşi ingrediente: frunze de palmier,

cu flori de lotus şi seminţe de cin-cin. Da... e greu puştiule, e greu. El e plin de emoţii! Mergem să cumpăram umbrele să ne mai dezmorţim de efectele alcoolului realităţii surogat. Îi spun: Alege o culoare! Şi el alege culoarea violet! Alege şi învaţă să aleagă umbrelele. Of, las că va creşte el. Avem multă treabă.

Vom face o călătorie până la roşu ca să înveţe acţiunea şi „mai dă-l încolo de violet!”

Călătorim întâi prin flori, printre stamine, adânc în tulpini. Şi florile se închid şi se deschid, ne mănâncă cu contracţiile lor specifice. Aici e tirania florilor cu petale sidefii, luminoase. „Vai ce frumoase sunt! Mult mai frumoase ca cele din realitatea ta, nu-i aşa?” Devine mut de uimire. După aceea plutim pe o luntre şi pe o apă neagră, pe un drum lung, suntem conduşi de fire roşii, cu viteză mare spre adâncurile neuronilor. Acolo e numai roşu. „Da, îmi place roşul, zice. Aici îmi voi face o nouă casă. Castelul de prinţ. Totdeauna mi-au plăcut castelele, ştii?” Îl duc de mânuţă şi am grijă să nu cadă. Ne-am întors roşii de acolo. Dar după această călătorie, l-am pierdut iar. Încurcă culorile. Ce e asta? Violet! Răspunde. Uită. Memorie scurtă. De, memorie umană. Da, da, am înţeles! Să trăiţi! La dreaaapta! dar o cotea tot la stânga. Iertare, *My Queen*, zicea, nu mai fac, dar iar făcea. Vai de capu’ meu, nu va ieşi nimic din necioplitul ăsta. Câteodată se răţoia. Ce vrei de la mine? Nu vezi că nu pot şi, mai ales, nu vreau? Ba poţi, ba vrei! Şi jap, jap, îi mai dădeam un pumn după ceafă şi un picior în cur. Nu zicea nimic atunci, numai râdea!

Râsul? Cică e un fel de eliberare, sau un fel de pierdere de energie la oameni. Dumnezeule, acest tigru e un biet pisoi prins în cuşcă de un şobolan uriaş. Io zic: vezi că ai bana arsă! Asta e lumea pământeană, sublunară (conceptul ei, adică). E coruptibilă, imperfectă; hainele se rup, părul albeşte, dinţii cad, nu ca la mine care mă regenerez instantaneu, niciun fir de păr nu îmi cade, nicio linie nu e strâmbă. Totul e perfect. Eu zic într-o zi: nu e nimic bun aici, relaţia ta cu lumea se vede că nu merge. Ba e foarte bună, zice adolescentul meu, că acu’ e măricel. Atunci de ce vii după mine după nopţile tale de amor? Nu ştiu, zice. Uite aşa, ca să învăţ cum să şi zbor. Explică-mi! Nu am ce să explic. Zborul se experimentează, nu se explică. Dar, dacă nu poţi, nu trebuie dragă să te schimbi! Uite ce albastru e cerul şi păsărelele cum cântă şi totul în jur e numai frumuseţe!

Pe dracu', toate astea mor în câteva clipe, ziceam în gând, să nu mă audă. *Cred, însă, că a început să îmi vadă gândurile*. Tu decizi! De fapt, sugestia era aruncată. Gândeşte, că până acu' ai dormit! Şobolănimea, ca expresie a lumii imperfecte, multiplicare şi corupţie, e uriaşă în fapte. Trage după sine toate motoarele vehiculului. Viitorul magician este prins în mii de mreje. Legat fedeleş de caracatiţa linguşitoare – lumea lui. „Ai mâncat azi?" Se întreabă şobolanii când se văd. Aiurea, nu are niciun sens întrebarea, în lume nu se mai mănâncă nimic, dar sugestia este în cuvinte. Am grijă de tine, nu vezi? Şi apoi se tăvălesc de râs în iarba aceea violetă şi uită să mai zboare! E grav. Nu se schimbă culoarea deloc. Ar trebui să se facă mai întâi roşu... ehei, gradul de albastru vine mult, mult mai târziu. Şi recrutul meu e gras ca un porc de atâta râs care îl face violet. „Râsul îngraşă, de câte ori să îţi spun! De mâine încearcă să te stăpâneşti, nu mai râde când greşeşti, că te îngraşi! Cum să mai zbori? Dar, mother, nu pot! Şi după ce râde până leşină, se duce la baie şi vomită toată voia bună. Săracu', se vede clar că nu îi merge în cuşca lumii sale. Trebuie să înveţe să zboare.

...*ca totdeauna Trainingul începe ieri*. Mă schimb şi eu în altă mantie. Pe asta, la coborârea de pe acoperişul noii biblioteci astrale, am agăţat-o cumva. *Mother, you look great in this new robe*! Asta e de culoare neagră cu stele. Trebuie să schimb ceva ca să înceapă să vadă prin mine. Of, e prea cald şi se încing circuite de când a venit în vizită fata aia de vânt. Ca un porc, el se şi îndrăgosteşte de ea, râzând. Bravo, am să îi încurajez viciul râsului, poate asta e calea, mai ştii? *Trebuie pas cu pas schimbate situaţiile până învaţă formele perfecte*. Toate semnele sunt că mârâie grozav în somn într-o limbă nedescifrată. *Think clear, Sunshine! Don't call me like this*!

Sunt aici cu un scop, ordin bine stabilit, dar ca mai întotdeauna mintea mea de fier o ia razna şi umblă pe unde apucă. Vreau să ştiu mai mult despre lumea aceasta. Aflu că sunt şi ei fiare ca şi noi, uneori reciclate total, alteori doar pe jumătate. Stăpânesc mediul înconjurător, cutremure, ploi torenţiale, împăduriri şi despăduriri, destul de bine şi sunt scutiţi de pericole. Prevăd mici evenimente personale cu câteva săptămâni înainte şi totul e O.K. Dar războiul, oh, războiul, nu îl pot stăpâni. Iniţial a fost *frica cea mare*, când era să nu se uniformizeze universul cu acelaşi fel de fiinţe unice. Designerul

original concepuse două tabere cu fiinţe perfecte în vederea menţinerii evoluţiei lumii prin competiţie, dar pe parcurs diviziunea a mai creat două şi acestea la rândul lor alte două şi tot aşa. *Acum, unitatea este în pericol, cum să rezolvăm problema dintre UNU şi MULTIPLU*? Avem o multiplicare extraordinară de lumi. Cum să mai stăpâneşti competiţia? Şi cum *Puterea este Sensul Existenţei*, puterea fiinţelor perfecte, sau mă rog, aproape perfecte, care tind către prototipuri ca mine, trebuie creaţi vrăjitorii octopoli, cu opt braţe şi mai multe capete. Aceasta e puterea absolută, gama cu opt note, cele opt niveluri, cele opt porţi, mandala... Multiplicările nasc luptă veşnică şi războaie crâncene. Dar rezolvăm noi această situaţie care se iveşte între galaxii. Aşadar, facem traininguri acum. Altfel ne înghiţim unii pe alţii. Care pe care. Galaxie pe galaxie. Aud iar în capul meu o voce meta-programată *Ce ne mai râdem când ne întâlnim după traininguri noi, trainerii!* nu înţeleg nimic, râsul nu e pentru noi. Noi nu râdem niciodată. Cred că acest mesaj a venit din viitor, sau e trucat.

Noi zile de informare

După toate semnele aici este un *Mouse Kingdom*, de fapt alterităţile conţin germenii dominatori, de altfel buni profesionişti în lustruit podele şi pus murături, învaţă pe de rost zeci de poeme pentru însuşirea limbii KUMI şi cam atât. Nimeni nu visează la schimbare. Schimbarea e poison! Voi aplica, însă, *Hypnotic poison* şi poţiunea mea va face minuni în lumea sublunară. Dar atitudine distantă. Nu am de ce să mă amestec în gunoaiele astea. Am sarcina să am grijă de micuţul magician în devenire. Numai el e target-ul meu. Îmi spăl în fiecare dimineaţă creierul, să nu mă contaminez cu surogatul lor de fericire zilnică. Pe toate *screen*-urile sunt numai floricele roz-bombon şi cer albastru şi violet, că mi se face rău în timpul şedinţelor de implantare a patern-urilor noi. Îmi pun armura, scutul, să pot rezista mrejelor şi tentaţiilor acestui culturi de tip dominaţie şoricească de îngrădire a inteligenţei. Inteligenţa şi creativitatea mor în baia asta de hormoni. Bineînţeles că micul meu magician doarme dus. Fiecare şoricioi se declară open-radar către univers, că aşa e la modă, dar când vine o situaţie dau înapoi, deşi li se înscrie ideea puterii în codul genetic, sunt ca şi morţi în această lume. Una se cred şi alta sunt. Una e imaginea de sine şi alta e realitatea. Se zice că în trecut

întrecuseră măsura cu stăpânirea naturii şi acu' suportă consecinţele. Din aceste reziduuri şi-au găsit ai noştri să culeagă noul recrut universal? Ce este mai interesant e că ei cred într-un zeu, un fost robot scurtcircuitat, care ar fi fost iluminat. Recunosc. Asta e şi obsesia mea, deşi îmi este cam frică să nu mă prăjesc pe aici cumva.

1. Perioada numită *Teoria puterii împănate cu pene de cocos şi discipolul meu pus la treabă cu sugestii şi injecţia de con-ştiinţă*. În zilele următoare facem o plimbare spre luna lor cea rotundă. Atunci şi în alte zile, văd copilul mutant deviat de la programarea iniţială. Ne-am căptuşit în călătoria trecută la vulcan, adică la roşu, cu o sirenă. *Mermaid* asta a ta nu îmi place deloc! Dar e inocentă! Nu vezi ce codiţă are? Ca de peşte, sau de pasăre, zice el, mângâind-o. Eu nu cred, prea îi miros ochii a supermagie. Am adus cu mine un sac de informaţie codată. El nu vede şi nu aude. Adică trebuie să îi implantăm alţi ochi şi alte urechi, dar până atunci, luna va descreşte în trepte. Luptăm pentru propria imagine multiplicată. Măi, şi am o greaţă verde, de nu mă văd! De la alimentator, îmi zic, această energie e făcută dintr-o entitate care iarna e animal şi vara e plantă. Pute!

Azi e linişte mare în cabinetul de lucru. Strig: *Can you hear me*? Nu. Nu mă aude, căci în limba Kumi nu există astfel de cuvinte. Traducerea e imposibilă. Muncim pe rupte, fiecare la treaba lui. Sugestia merge greu. Seminţele stau la germinat mult în aşteptarea „situaţiilor" cocoşeşti. Ca să îşi evalueze sentimente de nemulţumire, începe să scrie poezii. Poezia e aspiratorul lui. Face curat. Scrie în agendă. *Azi de făcut curăţenie în sentimente*. Dar e ceva cu semnalele din firele magi-cupru. Cineva interferează cu semnalele noastre educaţionale. Ieri se certa cineva cu altcineva pe lungimile noastre de undă. „Un El spunea că trebuie să fie scris undeva povestea aceasta, o Ea zicea că nu, nu e aşa că mă iubeşti, mai mult ca pe cealaltă? El zice că nu; e la fel! Hm, ce conversaţii stupide! Dereglarea în sistemul de securitate a conştiinţei apare între somn şi veghe. Recrutul meu, fiinţa aceasta imperfectă, creşte frumos, totuşi. Într-un an cât în zece stelari. A început să îşi descopere nevoia de a zbura. Şi şi-a luat supranumele de „Verde". Uite şi o filă din jurnalul recrutului: *What is life? Things messed up! Mind cleared up! I call this part of my life: thinking.*

Go on. Noi autosugestii. Priveşte la stânga, la dreapta. Ce este acesta? Un împărat. Şi aceasta? O împărăteasă. Şi acesta? Un soldat. Şi eu? Eu ce sunt? Tu eşti un magician de foc ca şi mine, zic. Ar trebui să fii liber, dar eşti încă legat de mrejele Sirenelor. Ele distrug călătorii. Şi încep povestea cu Ulise. E numai urechi şi pune întrebări. Ah, da. De ce? de ce? De, aia. Că, uite, Ulise aşa a păţit şi tovarăşii lui. Percep un grăunte de lumină în mintea asta întunecată, blocată în adicţie de râs. Păi, ce poate fi mai rău decât adicţia? Aşa crapă orice umanoid. Unii se trezesc prea târziu, ca în „Samson şi Dalila”, după ce li se taie părul şi li se ia toata puterea. Alţii niciodată.

2. Perioada jocurilor puterii şi slăbirea lanţurilor. Cum e posibil să îţi reduci spaţiul vital şi să fii în control? Nu vezi că eşti supus? Eşti sclav! Aici eşti în lanţurile caracatiţei. Dar eu conduc caleaşca, zice prinţul. Pe dracu’, te duc caii, nu vezi? E linişte iar o vreme. Tentaţiile lumii tac, dar caracatiţa va face greşeli. Şi a făcut! *Folosirea greşelilor altora în avantajul nostru. El notează despre nu ştiu ce confuzii: True love. What is true love? What is true feeling? What is true life? Who can tell me? I am confused. But I know I am not a slave. Love is not nature*. Ia uite, începe să facă descoperiri! Acum, acum va veni şi Puterea.

Acum, în confuzia sa, recrutul munceşte pe rupte. O dată, de două ori, îi cer să vină la cabinet să plecăm în misiuni scurte de recunoaştere a locurilor. A crescut. Îi dau sarcini. Azi avem de cules ciuperci, broaşte, mâine de adunat cărţi despre magia secolului al X-lea. Le face pe toate bine. Alerga bine, da, *înţeles mother! Call me Capitan! Yes, Capitan*! Ha, ha. Îi place jocul fantastic. Joc, drama, rol se nasc ca un network de lumini în capul lui. E tot mai prins de jocul de ascensiune a puterii. Măşti, măşti şi iar măşti… mă vezi? Mă ghiceşti? Afară din navă îl numesc asistent, alt rol pe care şi-l asumă. Treptat îl urc în grad, dar nu de tot. „Partner”, am grijă să îl alint. Dar el depăşeşte măsura „Nu-mi cere ce nu îţi pot da!” Conştientizează şi scrie în carent. copiind după un cântec la modă. *Why everything is so wrong? This is a happy end, come and give your hand I’ll take you far away*… avem treburi tot mai grele. Ia du-te şi adu aia, dă un semnal la sud şi la nord, caută mijloace de transport, vin hunii? Mongolii? Merge? Ceea ce îl face şi mai încrezător în sine… Brrr, i-e frig. Va trebui să îl seduc cu casete de reconstrucţie neuronală. De mâine.

3. Perioada neurologică şi meta-programarea. Acum, muzica şi vocea magnetică îl seduc. E partea de seducţie de deconcertare, reducere a *sinelui*. Psihologic apare şi dispare confuzia… încă nu ştie ce vrea. Observaţia se dublează de o implicare mai strânsă a trainerului (adică a mea). Am început să cred că se mişcă. Dar devierea e tot spre stânga. Deviere umanoidă. Încă doarme după perioada greşelilor exploatate şi injecţiile de conştiinţă. Geniul începe să dea semne de trezire. Într-o zi controlul îi apare evident. Sirena cântă asurzitor de tare şi face greşeli tot mai multe. În noaptea aia l-am găsit la uşă, alungat de himere, bine, zic intră şi culcă-te. La trei noaptea mergea pe pereţi şi vorbea în limba KUMI. Atunci am văzut prima dată cei doi demoni ai noştri ca doi şerpi verzi imenşi, stând de vorbă pe un gard. Şi el visa două râuri care curgeau unul în altul! Ce măreaţă imagine! Atunci am ştiut că va merge mai departe, aşa somnoros cum era. În capul lui se coseau ideile. Se turnau structurile, se desfăceau elemente chimice. *Amdarahata umi ma*… Vraja mea dă roade… „Mother”, devenită acum „Call Me Capitan”, deschide craniul şi face operaţia. Foarte sensibilă… încet, încet să nu atingă ceva Grija pentru pacient… ah, mă doare pe mine… durerea lui!

4. Revolta în suspensie. După operaţie urmează stări de adâncă depresie, balans. Trebuie să fiu cât mai aproape. Cer întăriri de la bază. Trainingul nu merge decât cu sprijin de informaţie şi revolver. Se revoltă, urlă la lună, e încă în lanţuri, e grea naşterea de vrăjitor. Aduc infuzia de ierburi submarine şi de scoarţă de copac. Toate au efecte neuronale scontate. Neuronii lui semimetalici cedează. O dată, de două ori, reluăm infuziile. Partea biologică din el acceptă, partea metalică vomită. El încă se crede în lumea lui. Noi greşeli ale Mermaidei… Coşmaruri… Magicianul se naşte greu… vise şi nelinişti, suferinţe… asistenţa e necesară 24 din 24 de ore. Pot să îl pierd. Febră, alcool, delir în somn… şi… masa la restaurantul rotitor Revolver din turn! Vezi să nu cazi. Trebuie să îi cumpăr o mantie… Balansul şi recunoaşterea conştient – inconştient. Magicianul îşi vede creierul dublat şi începe să gândească, să gândească de-adevăratelea? Da. Asta e un lucru bun, dar recidivează mereu. Am obosit cu învăţul şi dezvăţul. Urlu, ţip. Şi atunci în acest proces s-a petrecut ceva îngrozitor. Aşteptând să se trezească la spital, într-o noapte, am început să râd ca el!

Viaţa muritorilor trebuie să aibă râsul, altfel e absurdă, cică! Învăţătorul a început să înveţe de la discipol să râdă şi aşteptarea, drumul de mijloc, suferinţa şi implicarea. Ce implicare? Eu? Cea atât de clară în minte şi educator încercat până la nivelul 7? *Am, am început să râd*?

Se scoală. Azi mâncăm forme diferite, forme. Îi spun să aleagă o formă. Îi spun, ştii cum chinezii mâncau forma şi reţineau ingredientele fantastice? Nu există ingrediente fantastice. Noi le facem fantastice, zice el. Acum ştie să aleagă din lucruri doar forma, *eidos*.

5. Facerea. Şi a venit ziua facerii. Umanoidul trebuie *in-format* total. Are acum alţi ochi, alte urechi, are un nou creier, mai rămâne să aibă şi corp de zburat. Acum ştie să aleagă FORMELE. Îi spun mută-ţi ochii lateral. Aşa. Nu, nu în locul urechilor, prostule! Dincolo, aşa. Lungeşte-ţi nasul. Ridică braţul şi înşurubează senzorii zborurilor de zi, de noapte, de trecere între lumi. Aşa, acum lungeşte-te până devii albastru. Bun… fiinţa aceasta are talent! Apoi îi ordon să îşi implanteze coada-elice de zbor şi poziţiile de aterizare. Face totul ca la carte. Perfect. Ha, ha, râd eu. Aud un sunet straniu ca un scârţâit, ca o cădere de apă. Ăsta sunt eu? Ăaa? Râd? Să nu dau atenţie acestei situaţii. Mă uit la el. Eşti nemaipomenit! Parcă ai fi o cioară verde! E încă verde. Pot să zbor! pot să zbor! Nu mai e carne, nu mai e metal, este eteric acum. Şi face primul tur însoţit de cei trei asistenţi călăuze. Cu ochii pe care îi are acum mă vede ba neagră, ba albă. Dar eu am devenit acum duşmanul lui pe care îl urăşte. Am tot încercat să îi explic, dar nu înţelege. Vrea să mă ucidă din cauza sirenei. Îi spun că niciodată nu a fost în academia noastră un magician condus de o sirenă. Şobolanii te ţin sub pământ, sirenele te trag în fundul marii. Mister Green, fii cu ochii în patru!

După ce a învăţat să gândească, trişează. Ştiu că va fi o luptă pe viaţă şi pe moarte cu duşmanul opus. Halal training. Am pierdut distanţa. Mă bălăcesc aici între lumi şi o să îmi pierd eteritatea. Da. Să îmi fie ruşine… nu am vrut să creez un monstru. Dacă va fi un Black Magic? Nu trebuia să îl iubesc. Poate iubirea să distrugă un training? Poate. *No love, please*! Urlă la mine, dar eu o să te iubesc toată viaţa mea, până la moarte! Zău? Poţi să mori pentru mine? zic eu. Rămâne cu gura căscată. Să mor? Da, ca în Romeo şi Julieta, ca în Tristan şi

Isolda că… Altfel e numai tranzacţie. Iubeşte-mă, pentru că te iubesc! Ieftin! Vino-ţi în fire, Luciano! Acum, când e Luciano, când e Pasărea Verde, personalitate dublă. Dar nu sunt schizofrenic! Ba eşti. Schizofrenia este un skill! Îi dau direcţie către toate punctele cardinale până va veni femeia Brunhilda, femeia-dragon în viaţa lui. De altfel nu va fi niciuna. E o minciună gogonată, dar trebuie dus cu zăhărelul. Acesta e viitorul soldat. Eu devin acu' SI FU şi el e în schimbare de nume ba e Luciano, ba împăratul ZI. Puterea îi cuprinde sângele. Va fi un mutant perfect, dar eu, eu ce să fac cu sacul acesta din cârcă, comunicare cu el, cocoaşa asta? Master farmacistul ierbolog şi templolog vechi ne face harta viitorului. Mereu veţi fi împreună, zice. Uite, aici e punctul tău şi aici al tău. El scrie în jurnalul lui *I AM MYSELF now. I will do my best to be a magician… it is a long way but I am not alone come on, Luciano, wake up*!

Timpul e acum inamicul numărul unu.

6. Rescrierea. Hai să lăsăm totul şi să fugim! Să zburăm! Hai! Avem nevoie de confirmarea lui *superstition expert*. Zburăm prima oară. L-am *in-format*. Eidos şi recrutul merg în vizită la şamanul de la templul sfânt, primului stâlp, cel de 10.000 de ani. Oare ne va recunoaşte? Semnele sunt clare. Am uitat să spun că l-am întâlnit şi pe Moş Dumnezeu, cel cu barbă, dar necredincioşi amândoi cum eram, l-am văzut râzând şi urinând în capul nostru! (interferenţele astrale au zis atunci: *Uită asta, uită, că nu e frumos să scrii aşa ceva într-o povestire*! Şi eu am uitat. De altfel, nici eu nu ştiu cine scrie povestea asta.) Fugim şi în urma noastră, potopul! În urma noastră, cutremurul. E clar. *Noi rescriem lumea*. Am început să mă împiedic, uneori cad şi chiar sângerez. De prea mult timp şi umblătură încep să am dureri de aripi. Noul drum de la aprentice la mine e şi mai greu decât credeam. În trenul interstelar ni se fură papucii şi chiloţii. Na, că e de râs! Şi râdem, râdem de ne stricăm de râs! (*asta trebuie neapărat scris*, aud iar în vocile acelea care spun că cineva scrie o istorie despre maestru şi un aprentice) Drumul râsului, al căderii, al imperfecţiunii. Voi fi un pic diferită în lumea mea. Îl las pe aprentice prăbuşit undeva şi dispar o vreme în aşteptarea naşterii de sens masculin în singurătate. La bază, mai să mă degradeze pentru implicarea în caz. Mi se sugerează că succesul

e încă nesigur. Dar ce vreţi? Nu am găsit altă soluţie decât *Drumul arătat de el*. Copilul conduce pe învăţător. Pe ecran apar „Cei Trei”. Este calea celor trei învăţători, după Confucius. Dar poate este teza, antiteza şi sinteza lui Hegel! Îmi traduc eu. Sau poate Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Mai sigur sunt călăuzele noastre. Da, sigur asta sunt. Mă mai gândesc, poate greşesc. (*Tu nu vezi că ceaşca ta e plină? Ce mai torni? Stop.* Îmi zice iar vocea aceea.) Acum am înţeles că învăţarea vine de la cel mic la cel mare râzând. Iar acum mă autodistrug dacă nu îl aştept să zburăm împreună. Puterea lui e ca şi puterea mea. Am să te aştept să împlineşti 5000 de ani şi mai vedem noi!

Priviţi, aici e El. Sunt eu şi el, partenerul. *Succesul* e încrederea unul în celălalt, fac eu teoria pe pereţii sălii de conferinţe. E o doar o prezentare intermediară, îi avertizez. Şi cu sexul cum rămâne pentru transferul puterii magice? întreabă cineva din sală. Păi, a fost o noapte de pomină când ne-am îmbătat turtă şi el a învăţat hipnoza de lucru, dar a aplicat-o prost. Aşa că no sex. No sex? Nu se poate! Ai uitat obiceiul grecesc cu efebii? Nu ştiu, după perioada de singurătate poate ne revedem. Hm! zice cel din sală. Povestea nu s-a încheiat şi nu văd de ce îl numeşti „succes”, mai zice un coleg invidios. Eşti sigură că nu a recăzut în întuneric? Da. Sigură. Recrutul e bun pentru confruntări majore. Şi-a rupt lanţurile, a smuls inima şi a dat-o la câini. Învaţă autocontrolul şi oferă sprijin, în plus e şi ideea de comunitate care îi este în sânge, de la străbuni. Şi mai e şi comunicarea extrasenzorială. Eu, Eidos, îmi zic în gând, ştiu acu’ că sentimentele nu sunt chiar aşa de rele. Depinde de orientare. Am încălţat drumul pe care degetul lui l-a indicat. *Hey, can you hear me*? aud în mintea mea cum el mă cheamă. Vă rog să mă scuzaţi, spun eu, adunându-mi prezentarea supermagică, sunt chemat din partea cealaltă de lume. Am o informaţie de ultimă oră. Acolo s-a produs un nou cutremur. Şi un curcubeu dublu. (*Dar termină odată povestea asta, că e o harababură aici! zic iar vocile astrale*.)

7. Călătoria către centru. Noi roluri. M-am întors. El doarme cu fundu-n sus! Lepra dracului! După ce ne-am certat ca chiorii şi el a vrut să mă omoare lovind cu ciocul în fluturii de la geamurile mele de vedere, am băut iarbă şi ne-am revenit. Acum fumăm frunze de chihlimbar şi bem lapte de alune diamante. Ştiţi ce efect au. Suntem în centrul cercului şi am ars

câteva etape, probabil vreo patru. Permisiunea la centru o avem. Nu mai simţi nicio durere, nicio dorinţă. Eşti doar puternic şi atât. Mintea e clară ca o apă limpede, sufletul curat ca o dimineaţă de mai. Recrutul magician soarbe ceaiul de smarald verde şi cântă o sonată, cu două nasuri à la Picasso. Niciun lucru din lumea coruptibilă nu îl mai poate dezlipi de prototip. Îşi iubeşte maestrul, pe SI FU, ca în filmele alea la care se uită. Vrăjitoarea va pleca curând. El stă cu ochii lipiţi de ecranele mele, să soarbă şi ultima picătură de informaţie pentru spelling-urile viitoare. Cred că am depăşit măsura în acest training. Recrutul vrea să vină cu mine în lumea mea, a vrăjitorilor de culoare albastră. Trimite spre mine globul lui de cristal nefiresc de albastru. Opa, când s-a albăstrit aşa? Trebuie să fie ceva la mijloc, o scăpare. Asta e la nivelul şapte. EL A INVATAT PREA DEVREME TRICUL. M-A SPINOT IN SOMN, JAVRA DARCULUI! Scot pistolul şi îi spun, stai locului că te împuşc, ştii prea multe despre mine. Şi mă vei ucide? Dar vei fi responsabilă de tot ce se va întâmpla pe viitor! Eu? Da, tu. Tu ai ales să te ucid. Am ales? Eu nu ştiu să aleg. Eu am fost ales. Nu sunt încă pregătit să mor pentru tine! Minciuni. Treci la perete şi ridică mâinile. Jură că nu mă mai loveşti. Şi tocmai atunci un alt bol de energie mă trăsneşte la pământ. A doua zi am în loc de ochi o gaură neagră şi iese fum din ea. El scrie în carneţel, suspinând *I'll never hurt my Maria again*! O.K. Mă las înduplecată. Recrutul munceşte de zor să se zidească într-o mănăstire de vise şi nu poate. Învăţăturile le înghite ziua şi le vomită noaptea. Toate. Rămân doar ceva reziduuri. Destule ca să fie puternic.

Ce să fac cu pistolul? Îl arunc de pe scări. Am de redactat raportul şi el mă sâcâie. Ia-mă la bază, ia-mă la bază! Termină!! Pleacă nebun de furie şi sparge toate colanele templelor vecine. Îmi scrie mesaje pe pânza de păianjen. Mă rog de Number One să facă ceva. Nu ştiu dacă senzorul central mă aude. Trebuie să mă dezlipească de recrut, altfel nu mă mai întorc. Nu putem fi prieteni cu recruţii, ce să mai zic de iubire, nu putem fi nimic. *Eterul din mine a creat Eterul din el*. Asta e tot. Mai dă-mi o noapte, mai dă-mi o noapte, te rog şi îl voi desface de mine! îmi promit eu. Ard etapa TIMP. Dar Moş Univers nu dă niciodată o altă noapte. Îmi trimite un nou radar. Mulţumesc pentru Buddha, radarul cel nou. Acum ştiu. Revolverul de sub pernă, adică elementul de infiltrare neuronală, îşi face efectul. „Cum să

trăiesc lângă tine? dar cum să trăiesc fără tine?” răspund fiului meu. Fără răspuns. Mă uit în laboratorul meu uman şi văd cum puterea creşte în el ca un copac cu multe, multe ramuri. Ea e mintea. Vor cuprinde lumea curând. Aprenticele meu va închide cerul magic al nefiinţei şi al fiinţei şi se va lovi de cer… şi… „Învaţă odată paşii aceştia de vals, de vals nu auzi, Luciano?” Dar Luciano îmi dă lecţii de vioară cum să iau pe *do de sus*, pe *do de jos*, octava! Puterea am fost eu. Puterea acum este el. Parcă ar fi un vis. Doar roluri şi măşti magice. Forţele opuse din el nu se lasă şi luptă din interior. Nu vrea să se transforme decât la suprafaţă. În interior trebuie să mai moară ceva. Ar fi trebuit să îl omor de tot în noaptea aia, zic eu. Dar acest copil mi-a arătat calea de la Alfa la Omega. Cine învaţă pe cine aici? La naiba. Am înnebunit. Omuleţul care trebuia sa fie ETER e gata, gata să recadă în materia coruptibilă!

E clar. L-am pierdut iar! Ei, cum e? *Are you tricking yourself*? Atunci păstrează Kumi şi uită zborul. El scrie în limba Kumi traductibilă pe ici, pe colo în Engleza veche. *Nu îmi tăia zborul, ascultă-mi inima*. (are încă inima de om) *Nu te pot pierde şi dacă da, mă pierd pe mine. You care about me, I care about you. Suntem nedespărţiţi în jocul acesta, nu vezi? Totdeauna voi fi cu tine. Gods kidding us? Now, you are crying, why not laughing? I am suffering – why not enjoy? On the balcony*, pardon, de pe balcon văd carul mare. Am descoperit amândoi CALEA INIMII. Nou peisaj curând va fi şi drumului meu, înainte de 7 iulie, calendar lunar. Îmi notez carnetul care spune în limba Kumi „când luna va răsări, noi cu un pahar de vin în mână ne vom gândi unul la altul”. Are dreptate. Jocul puterii e în noi, nu ne poate despărţi nimic. Eu am învăţat de la tine cum să tac, cum să aştept, cum să cobor, tu cum să zbori. Puterea începe cu sugestie, cu pilde bine spuse, şi poţi să îţi schimbi cămaşa ca şarpele când creşte. O leapădă pe cea veche şi îi creşte alta pe piept. Acum tu ştii ce ai de făcut, dar eu? Eu voi raporta… nu, nu voi raporta nimic. Ei ştiu deja. Dimineaţa am găsit pe parchet insigna celui care mă spiona. Mă vor ucide? Nu. Eu ştiu acum lecţia de la el. Îmi sug degetele şi fug pe cerul cu opt braţe. Mă pregătesc de decolare cât pot de repede. Plâng. Sunt vrăjitoarea iubindu-se pe sine. Vreau să fiu altfel. Am şi eu o nouă cămaşă. Şefu’ se uită urât la mine. Trebuia să îl ucid? întreb. Calea puterii nu e calea iubirii, zice N.O. Atunci mai bine să mor eu,

am zis. N.O. s-a ridicat înfuriat: „Şi, ia zi, pentru cine vrei să mori? Iubirea nu poate fi necondiţionată ca la Isus. Ce stupidă iubire! Necondiţionata asta e o prostie. După 5.000 de ani de experienţă, tot nu ştii? Ea e totdeauna o tranzacţie între lumi. Între fiinţe. Ia treci pe Braţul Opt! Văd ca îţi faci de cap! A dracului să fiu, dacă mai înţeleg ceva, Master! L-am deprins să mintă şi mă minte pe mine! Să fure şi mă fură pe mine! Tot ce ştiam eu a absorbit. Dar a desenat un drum, cu care la anii mei nu ştiu ce să fac acum. Dar Master Number One a adormit, sau nu ştiu ce face că nu îmi mai răspunde… E prea multă linişte afară şi cântă greierii de mama focului. Prea multă iubire strică, să nu vă iubiţi niciodată aprenticele, că e rău de voi. El devine un monstru şi voi vă pierdeţi slujba. Voi pleca pe Calea Lactee… Luciano a venit să mă vadă la decolare. Ştii, zice el la despărţire, am visat-o pe bunica aia moartă, care îmi spunea *my grandson you are Buddha*! ammmmm? Urraaa!! Da, ştiam eu că voi reuşi. Vâjiiii…..

8. Programul Buddha. La bază e chef mare. A luat examenul. Iar eu mă simt de parcă aş ieşi la pensie. Isus a înviat a treia zi. Eu am bolit tot drumul şi el a râs când a rămas singur. Ştiam că mă va minţi din nou. Acum e prea puternic să îl mai opresc. Ştiu că va fi un monstru, iar eu o epavă la maşini eterice vechi, buşit chiar de mâna lui. Eram maşină şi acum sunt lumină după ce am învăţat imperfecţiunea. Ca prototip avem nişte cicatrici din ciocnirile alea cu recrutul. Le ascund bine. Dar lecţia lui şi drumul realităţii cu nuanţe umbre, reveniri, chiar dureri pe care mi le-a deschis sunt acum nepreţuite pentru mine. Chiar îmi şi place să sufăr un pic ca el, aşa. „Cioroiul” meu, adică CONCEPTUL, a intrat în programul BuDDha, eu am învăţat să râd de greşelile mele. ha, ha, ha… cine te crezi… na, acum ştiu să râd, dar acum ştiu ce e iluminarea, însă am ieşit din cerc, nu mai sunt o *formă*… dar cui îi pasă? Colegii îmi zic acum în bătaie de joc Pasărea Măiastră!

Da, niciodată nu am înţeles cum fiinţele din lumea coruptibilă participă la prototip, la Eidos, în teoria lui Platon. Poate data viitoare eu voi fi aspirantul pe cerul magic cu opt braţe. Mi-am pierdut calitatea de prototip? *Master? Do you hear me? Can you show me my new way*?